

Helena Tahir

Slovenia

About me

- Born in 1992 in Jesenice
- My practice is rooted in contemporary printmaking and drawing, expanding into video, installation, and archival work
- My research engages with personal memory, political history, and identity, addressing themes of displacement and fragmented genealogies

About the artwork

The Last Sector series trace back my father's long-concealed past, weaving it with my reflections on my first visit to his homeland, Iraq—a place he left behind due to a repressive regime and to which he hasn't been able to return to since. The title is reference to a section in Sadr City, the impoverished suburbs of Baghdad, where my family resides. The 38th sector, the furthest boundary and outer limit of these suburbs before my father's emigration, still retains its name despite subsequent developments. A tribute to my father, this ongoing interdisciplinary project draws its context not only from my personal experiences but also from the stories shared with me, stretching back into a distant past. But these images aren't mere historical representation; they exist as symbols of memories once buried, now unearthed and reimagined into a new narrative—cohesive, yet irrevocably fragmented.

Artwork

Helena Tahir

Szlovénia

Magamról

- 1992-ben születtem Jesenice-ben
- Művészeti gyakorlatom a kortárs sokszorosító grafika és rajz területében gyökerezik, és kiterjed a videó-, installációs- és archív munkákra is.
- Kutatásom a személyes emlékezet, a politikai történelem és az identitás kérdéseivel foglalkozik, miközben a kényszerű elvándorlás és a töredezett genealógiák témáit vizsgálja.

A műről

A „The Last Sector” sorozat apám régóta rejtegetett múltját idézi fel, összefonva azt azzal a személyes élményemmel, amikor először jártam szülőföldjén, Irakban – azon a helyen, amelyet egy elnyomó rezsim miatt hagyott el, és ahová azóta sem térhetett vissza. A cím Szadr City egyik negyedére utal, Bagdad szegény külvárosaira, ahol a családom él. A 38. szektor – ezeknek a külvárosoknak a legkülső határa, az a pont, ameddig apám emigrációja előtt a város terjeszkedett – a mai napig őrzi a nevét, annak ellenére, hogy azóta sok minden megváltozott.

Ez a folyamatosan alakuló, interdiszciplináris projekt apámnak állít emléket, és nemcsak a saját tapasztalataimból merít, hanem azokból a történetekből is, amelyeket megosztottak velem – egészen a távoli múltig visszanyúlva. Ezek a képek azonban nem pusztán történelmi ábrázolások; sokkal inkább olyan emlékek szimbólumai, amelyek egykor eltemetve voltak, most pedig felszínre kerülnek és új, egységes, mégis visszavonhatatlanul töredezett narratívává formálódnak.

A mű

